

El castell de Montgat, mil anys d'història

A les acaballes del primer mil·lenni el al-Andalus s'estenia per gairebé tota la Península Ibèrica, arribant a la mateixa frontera dels territoris del Comtat de Barcelona. Això originà permanents atacs dels exèrcits musulmans per tal de conquerir la capital. Un dels més importants tingué lloc el juliol de l'any 985, en què els exèrcits del califa de Còrdova al-Mansur travessaren les muralles i s'apoderaren de la Ciutat, obligant al comte Borrell II a fugir per mar, desembarcant a Montgat, camí de Manresa, per refer el seu exèrcit i reconquerir la capital del comtat. Una altra expedició, en aquesta ocasió comandada per Abd al-Malik, fill del citat al-Mansur, tingué lloc l'any 1003 en què arribà fins el Pla de Barcelona, encara que sense assolir la conquesta de la ciutat.

Constants perills

Aquesta situació de perill constant, tant per part dels atacs de les forces procedents del veí al-Andalus, típics dels territoris de frontera, com de la pirateria procedent de Mallorca i del nord d'Àfrica, sens menystenir les constants lluites entre els mateixos comtats i territoris feudals cristians, motivaren la construcció de nombrosos castells i torres de guaita. Un dels més importants fou el Castell de Montgat, no tant

arquitectònicament com per la seva situació estratègica, que ofería un excel·lent punt de vigilància de la costa oriental de la ciutat i de defensa de l'accés al Pla de Barcelona des del Maresme.

La propietat del Castell

En aquells anys n'era l'amo del castell de Montgat un noble anomenat Sunifred, potser emparentat amb la família comtal, en què diversos membres eren coneguts amb aquest nom, el qual en feu donació a les seves filles Anna i Ermengarda. L'11 de novembre del 1006, (*III idus nvbr anno XI regnante Roberto rege*), ja mort Sunifred, el seu gendre Radulfus cedeix al Monestir de Sant Cugat del Vallès el domini de la part que pertoca a la seva dona Anna de la propietat del castell, (*Dono namque ibidem kastrum meum vocitatum Monte Katum, cum ipsa turre vel cum omnia que ad ipsum kastrum pertinent*). Aquesta cessió al Monestir fou ratificada sis mesos després pel mateix Rodolf i la seva cunyada Ermengarda, amb la venda de la plena propietat del citat castell, amb els terrenys adjacents i els edificis.

La història dels pobles no l'escriuen solament les grans gestes i personatges importants, també els fets quotidians i el poble senzill són part d'aquesta història. En el document de la citada

venda del Castell, s'indica que les terres limitaven amb un alou que havia estat propietat d'un tal Guadamir, pot ser el mateix que seria testimoni en un procés que tingué lloc uns anys més tard, el 16 de juny del 1025. El vescomte del Rosselló, Adalbert, pretenia la propietat d'aquest alou, que havia heretat de la seva dona Chisulo i que també pretenia l'abat del Monestir. Per dirimir la qüestió es reuní, a la basílica de Santa Maria de Badalona, un jurat presidit per la comtessa Ermessendis, vídua del comte de Barcelona Ramon Borrell, amb un nombrós grup de nobles, que donà la raó a l'abat de Sant Cugat, al qual l'hi havia cedit el difunt comte. Un dels testimonis d'aquest acte fou en Guadamir de Caneto, senyor de Canyet, propietari del mas d'aquest nom, que, amb el casament el segle XIV de Valentina Canyet amb Berenguer Pujol, canvià pel de mas Pujol de Canyet.

L'any 1871 un descendent d'aquests senyors de Canyet es casà amb una noia del Vallès establint la seva llar a Montgat, dels quals actualment també en són descendents forces famílies del nostre poble.

Aquesta és una petita part de la història del Castell de Montgat, que s'inicia un 11 de setembre del 1006, ara fa justament un mil·lenni.

Abelard Chimisanas i Julià